

безъ роби общественно положенъе, което старитѣ философи гледахъ като невъзможно.

Единъ исторически прѣгледъ отъ Исуса Христа насамъ до нашитѣ дни трѣбува най послѣ да докаже, че, когато религията, която е прогласилъ, съкоги се е намирала въ съгласие съ съ разнитѣ състоянъета на цивилизацията, лъжя е, че ако обществото продължава да прави нови успѣхи, християнството не ще му понесе веке.

Писахъ съ съ твърдѣ дребни слова и твърдѣ на дълго, обаче трѣбуваше да прѣкъснѣ: липсуваше ми книга. Прочитахъ въвежданъето си, и ми се струваше добро направено. У него не се намираше нити една горчива дума противъ Юлиена за подигравкитѣ му; напротивъ, то бѣше пълно съ съ благонаклонни изреченъета, сичкитѣ посочени отъ сърдцето ми, което бѣше се повърнѣло на чюството на толеренцията.

Проводихъ си писмото, и на другиятъ день чяхъ му отговорътъ съ съ нетърпнѣе.

Тремерело дойде, и ми рече :

« Негова милость не може да пише; нѣ ви моли да продължавате шегата си.

« — Шега! извикахъ азъ; нѣ не ще бжде рекълъ той шега! ще бждете злѣ разбрали.»

Тремерело подигнѣ рамена: « Ще бждѣ злѣ разбралъ!

« — Дѣто ще каже, че ви се струва да рече шега ли?

« — Както на тоя чясъ ми се струва, че чювамъ ударитѣ на Св. Марко (наистина чювоникътъ удрише на тоя чясъ). Пихъ кафе, и премълчяхъ.

« — Нѣ кажете ми, тоя господинъ чете ли ми дълото писмо?